

Arrest

nr. 158 795 van 17 december 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Antwerpen, vertegenwoordigd door de burgemeester
de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 8 juni 2015 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van 25 februari 2015 tot niet-inoverwegingneming van een aanvraag voor een toelating tot verblijf en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 maart 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen ingediend door de eerste verwerende partij en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 30 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij, van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat L. BRACKE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 15 december 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 12*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), als echtgenote van een Ghanese onderdaan met verblijfsrecht in België.

1.2 Op 25 februari 2015 neemt de burgemeester van de stad Antwerpen (hierna: de burgemeester) een beslissing tot niet-inoverwegingneming van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15*ter*).

Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 8 mei 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) Gelet op artikel 12bis, §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §1, derde lid van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

(…) Nationaliteit: Ghana (…)

heeft zich op 15/12/2014 aangeboden bij het gemeentebestuur om een aanvraag tot verblijf in te dienen, in toepassing van de artikelen 10 en 12 bis, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Deze aanvraag wordt niet in overweging genomen en wordt niet doorgegeven aan de Minister of zijn gemachtigde, omdat de vreemdeling om zijn aanvraag te staven niet alle documenten bedoeld in de artikelen 10, §§ 1 tot 3, en 12bis, §§ 1 en 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, overlegt, namelijk: bewijs van goed zedelijk gedrag, indien nodig met legalisatie/apostille en medisch attest (…)

1.3 Op 7 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 8 mei 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) De mevrouw, die verklaart te heten (…)

Nationaliteit: Ghana

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Preventieve maatregelen

REDEN VAN DE BESLISSING

Artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980: betrokkene beschikt niet over een geldig visum voor België. (…)

2. Over de rechtspleging

2.1 Ambtshalve stelt de Raad vast dat de tweede verwerende partij – de Belgische staat – heeft nagelaten een nota met opmerkingen in te dienen.

Overeenkomstig artikel 39/81, tweede lid van de vreemdelingenwet bezorgt de verwerende partij de griffier binnen de acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de tweede verwerende partij op 23 juni 2015 per bode van het verzoekschrift in kennis gesteld werd en verzocht werd om het administratief dossier en desgevallend een nota met opmerkingen in te dienen.

De tweede verwerende partij heeft nagelaten een nota met opmerkingen in te dienen. Ter terechtzitting van 17 september 2015 bevestigt de tweede verwerende partij dat zij geen nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.2.1 In haar nota met opmerkingen werpt de eerste verwerende partij – de stad Antwerpen – op dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris, en niet door de burgemeester of zijn gemachtigde. Zij voert aan dat uit de stukken van het administratief dossier, alsook uit de tekst van de (tweede) bestreden beslissing zelf, afdoende blijkt dat deze genomen en ondertekend werd door de gemachtigde van de staatssecretaris. Om die reden – en in de mate dat het beroep gericht is tegen voormeld bevel – wenst zij buiten zake te worden gesteld. Zij stelt verder *“dan ook slechts (te zullen) repliceren in zoverre de bijlage 15ter t.a.v. (...) verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van onderhavige schorsings- en annulatieprocedure”*.

De Raad stelt vast dat artikel 12bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziet dat een vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 van deze wet voorziene gevallen bevindt, zijn verblijfsaanvraag moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. In vier gevallen, opgesomd in het tweede lid van voormeld artikel 12bis, § 1, kan de betrokken vreemdeling zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats in België, onder meer *“3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste visum aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in artikel 12bis, § 2 van dezelfde wet bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit.”*

Uit de aanvraag van 15 december 2014 die zich in de administratieve dossiers van beide verwerende partijen bevindt, blijkt dat de verzoekende partij zich beroept op buitengewone omstandigheden om haar aanvraag overeenkomstig artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet bij het gemeentebestuur van haar verblijfplaats in België in te dienen. Derhalve valt de verzoekende partij onder het toepassingsgebied van artikel 26/1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit).

Artikel 26/1, § 1, derde lid van het vreemdelingenbesluit, waarnaar de eerste bestreden beslissing verwijst, luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag echter niet alle vereiste documenten overlegt, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging en betekent deze beslissing aan de vreemdeling, door middel van een document conform het model in de bijlage 15ter. Een kopie van dit document wordt onmiddellijk aan de Minister of zijn gemachtigde bezorgd.”

Op grond van voormeld artikel 26/1, § 1 kwam het *in casu* aan de burgemeester van de stad Antwerpen toe om na te gaan of de verzoekende partij bij de indiening van haar aanvraag alle vereiste documenten heeft overgelegd en om desgevallend te beslissen deze aanvraag niet in overweging te nemen. Uit haar administratief dossier blijkt bovendien dat de tweede verwerende partij op 27 maart 2015 aan de eerste verwerende partij meedeelde dat de wet de burgemeester toestaat om de aanvraag tot verblijf onontvankelijk te verklaren aan de hand van een bijlage 15ter. Tevens dient te worden vastgesteld dat de eerste bestreden beslissing ondertekend werd door de burgemeester. Derhalve blijkt dat de eerste verwerende partij de eerste bestreden beslissing heeft genomen.

Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing stelt de Raad vast dat uit voornoemde brief van 27 maart 2015 blijkt dat de tweede verwerende partij aan de eerste verwerende partij de instructie heeft gegeven *“het bijgevoegde bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 / 30 dagen) te betekenen”*. De Raad wijst er tevens op dat uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat zij genomen is op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, en dat overeenkomstig voornoemd artikel 7, eerste lid de bevoegdheid tot het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten bij de minister of zijn gemachtigde ligt. Er dient bovendien te worden vastgesteld dat de tweede bestreden beslissing de handtekening draagt van een gemachtigde van de staatssecretaris. Derhalve stelt de Raad vast dat de tweede bestreden beslissing uitgaat van de tweede verwerende partij, terwijl de rol van de eerste verwerende partij in dezen beperkt is gebleven tot het ter kennis brengen van deze beslissing aan de verzoekende partij.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt het verzoek van de eerste verwerende partij om – in de mate dat het beroep gericht is tegen de tweede bestreden beslissing – buiten de zaak te worden gesteld, ingewilligd.

2.2.2 Gelet op bovenstaande vaststelling dat zij niet de auteur is van de eerste bestreden beslissing – beslissing die immers werd genomen door de burgemeester – wordt de tweede verwerende partij, in de mate dat het beroep gericht is tegen laatstgenoemde beslissing, ambtshalve buiten de zaak gesteld.

2.3 Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de eerste verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1 Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing voert de verzoekende partij in een derde middel onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Art 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: (...)

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind.

De kinderen van verzoekster hebben het recht om beide ouders te kennen en door hen te worden verzorgd, dit wordt expliciet verklaard in artikel 7 § 1 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK): (...)

De kinderen hebben recht op een relatie met beide ouders, verzoekster kan niet terugkeren naar haar land van herkomst!

Immers art 9 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind verklaart het volgende: (...)

Dat het duidelijk is dat de kinderen van verzoekster het recht hebben een band met hun moeder te onderhouden, en dat ze die kans ook moeten kunnen krijgen!

België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn/haar ouders.

Hier bestaat één uitzondering op: een scheiding is mogelijk als de bevoegde autoriteiten vinden dat dit noodzakelijk is in het belang van het kind.

Dat duidelijk mag blijken dat dit niet het geval is!

Hier wordt met het welzijn van de kinderen gespeeld!

Hoe kunnen de kinderen van verzoekster een band opbouwen met de moeder, indien zij teruggestuurd wordt naar Ghana en de kinderen zelf over verblijfsrecht in België beschikken, hier school lopen en hier opgroeien??

Bovendien sprak het Europees Hof zich reeds uit in een vergelijkbare zaak, nl: Case of Nunez v. Norway (Application no. 55597/09) - 28 June 2011

In dit arrest wordt het volgende vermeld: (...)

Dat het duidelijk is dat ook verzoekster de kans moet krijgen om de opvoeding van haar kinderen op zich te nemen, en dat een eventuele terugkeer naar Ghana een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee zou brengen ten opzichte van haar kinderen en haar echtgenoot.

Dat ook uw Raad zich hier reeds verschillende malen over uitsprak, onder andere in arrest nr. 97 183 dd 21.02.2013: (...)

Ook arrest nr. 121 015 dd. 20.03.2014 is zeer duidelijk: (...)

Dat dit in casu toepasbaar is op het dossier van verzoekster.

De gemeente en de Staatssecretaris voor asiel en migratie hebben weet van het feit dat verzoekster een gezin vormt in België, samen met haar partner en twee kinderen.

Het feit dat de kinderen van verzoekster niet vermeld staan op de beslissingen, zorgt er bovendien reeds voor dat de bestreden beslissingen vernietigd dienen te worden!

Dit werd immers reeds verschillende malen bevestigd door uw Raad:

Arrest nr. 97 183 dd. 21.02.2013 stelt het volgende: (...)

Ook arrest nr. 136 751 van 21.01.2015 stelde onlangs nog het volgende: (...)

Uit de bestreden beslissingen blijkt echter op geen enkele wijze dat men hier enige rekening mee heeft gehouden of een afweging heeft gemaakt in het dossier van verzoekster.

Dat de bestreden beslissingen dan ook vernietigd dienen te worden.

Dat verzoekster erop wil wijzen dat alle elementen in het dossier van verzoekster in zijn geheel onderzocht moeten worden.

Alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten over te maken moet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: het langdurig en legaal verblijf van verzoekster in België, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België, het gebrek aan banden met het herkomstland en het feit dat een eventuele terugkeer art 8 van het EVRM en art 7 en 9 van het IVRK zou schenden.

Dat het onredelijk is van DVZ om deze elementen niet in overweging te nemen en ‘gewoon’ een bevel af te leveren.”

3.1.2 De eerste verwerende partij voert in haar nota met opmerkingen de verdediging van de gemachtigde ten aanzien van de vermeende schending van voormeld artikel 74/13 door de tweede bestreden beslissing, maar handelt hiermee in strijd met haar hoger ingewilligd verzoek om buiten de zaak te worden gesteld wat betreft de tweede bestreden beslissing en haar aankondiging “*slechts (te zullen) repliceren in zoverre de bijlage 15ter t.a.v. (...) verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van onderhavige schorsings- en annulatieprocedure*”. Er kan in het hiernavolgend onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde schending van voormeld artikel 74/13 dan ook geen rekening worden gehouden met de opmerkingen in de nota van de eerste verwerende partij die ertoe strekken deze schending te weerleggen.

Verder benadrukt de Raad nogmaals dat de tweede verwerende partij heeft nagelaten een nota met opmerkingen in te dienen.

3.1.3 Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Er wordt niet betwist dat de tweede bestreden beslissing een ‘beslissing tot verwijdering’ in de zin van artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet uitmaakt.

Vervolgens wijst de Raad erop dat artikel 74/13 de omzetting vormt van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Uit voormeld artikel 74/13 en voormeld artikel 5 blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van

de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten gehouden tot naleving van voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij vraagt zich in haar verzoekschrift af hoe haar “kinderen” met haar een band kunnen opbouwen, indien zij teruggestuurd wordt naar Ghana en zij zelf over een verblijfsrecht in België beschikken, hier school lopen en hier opgroeien. Verder betoogt zij dat het duidelijk is dat zij de kans moet krijgen om haar kinderen op te voeden en dat een eventuele terugkeer naar Ghana een “*moeilijk te herstellen ernstig nadeel*” met zich zou meebrengen ten opzichte van haar kinderen en haar echtgenoot. De gemachtigde had volgens haar nochtans weet van het feit dat zij een gezin vormt in België met haar partner en “*twee kinderen*”. Het loutere feit dat haar “kinderen” niet vermeld staan op de bestreden beslissing, brengt volgens haar reeds mee dat deze dient te worden vernietigd. Zij besluit dat de gemachtigde steeds rekening dient te houden met alle elementen van het dossier alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten over te maken en dat het onredelijk is van de gemachtigde om *in casu* niet alle elementen in overweging te nemen en gewoon een bevel af te leveren.

Uit het administratief dossier van de tweede verwerende partij blijkt dat de verzoekende partij op 10 maart 2014 huwde met haar echtgenoot en dat zij samenwonen. Verder kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij in de aanvraag van 15 december 2014 verwijst naar het bestaan van één kind, meer bepaald een zoon, en dat volgens de in het administratief dossier van de tweede verwerende partij opgenomen verslagen van een interview van 18 februari 2014 naar aanleiding van de huwelijksaanvraag, zowel de verzoekende partij als haar partner verklaarden samen één kind te hebben. Uit een stuk gevoegd bij het verzoekschrift van 8 juni 2015 blijkt dat de verzoekende partij en haar partner op 21 januari 2015 een tweede kind kregen, maar in voormelde aanvraag van 15 december 2014 heeft de verzoekende partij niet aangegeven dat zij zwanger was. Uit het administratief dossier van de tweede verwerende partij blijkt tevens niet dat de verzoekende partij vóór het nemen van de tweede bestreden beslissing op 7 maart 2015 enige melding heeft gemaakt van deze zwangerschap of van de geboorte van het tweede kind. Met dit tweede kind kon de gemachtigde dan ook geen rekening hebben gehouden bij het nemen van de tweede bestreden beslissing. Vervolgens dient echter te worden vastgesteld dat uit de tweede bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde – ondanks het feit dat uit het voorgaande blijkt dat hij in de aangegeven mate kennis had of diende te hebben van de gezinssituatie van de verzoekende partij – rekening heeft gehouden met de elementen waarnaar wordt verwezen in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, *in casu* met name het hoger belang van het oudste (minderjarige) kind van de verzoekende partij en haar gezins- en familieleven. Nog daargelaten de vraag of het zou volstaan dat op een andere manier blijkt dat deze beoordeling werd doorgevoerd, dient te worden vastgesteld dat uit het administratief dossier van de tweede verwerende partij hoe dan ook geen enkele beoordeling in het licht van voormeld artikel 74/13 blijkt.

Zodoende wordt een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

3.2 Het derde middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de tweede bestreden beslissing. De overige met betrekking tot deze beslissing aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek. In wat volgt onderzoekt de Raad de aangevoerde middelen dan ook slechts in de mate dat zij (ook) tegen de eerste bestreden beslissing zijn gericht.

3.3.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsverplichting, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens voert zij de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Verzoekster kreeg een beslissing tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf, bijlage 15 ter en een bevel om het grondgebied te verlaten, bijlage 13..

Dat verzoekster zich niet kan verzoenen met de motivering van deze beslissing.

Reden van de beslissing:

Bijlage 15ter: (...)

Bijlage 13: (...)

Dat verzoekster zich niet akkoord kan verklaren met de bestreden beslissingen. Bovendien schenden beide beslissingen alle beginselen van behoorlijk bestuur, art 8 van het EVRM en art 7 van het IVRK.

a) Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Als eerste schendt men het rechtzekerheidsbeginsel!

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., 53-54; VAN GERVEN, W., l.c., 964.)

Het is onbegrijpelijk dat de burgemeester van Antwerpen de aanvraag van verzoekster weigert naar de bevoegde diensten in Brussel op te sturen, omwille van gebrek aan een document dat wel degelijk gevoegd werd!

Verzoekster diende haar aanvraag in op 15.12.2014 en voegde daarbij de volgende stukken (zoals vermeld in de inventaris):

- 1. Nationaal paspoort verzoekster*
- 2. Verblijfstitel partner van verzoekster*
- 3. Getuigschrift van woonst met historiek van adressen van de echtgenoot van verzoekster*
- 4. Uittreksel uit het strafregister*
- 5. Uittreksel huwelijksakte*
- 6. Samenstelling van gezin*
- 7. Loonfiches*
- 8. Geboorteakte kind van verzoekster*
- 9. Attest van De Voorzorg*
- 10. Medisch attest*

De gemeente contacteerde vervolgens de raadsman van verzoekster op 21.01.2015 om haar te informeren over het feit dat alle documenten verloren waren gegaan omwille van een verhuis en met de vraag alles opnieuw over te willen maken.

De raadsman van verzoekster deed het nodige op 25.01.2015 en 04.02.2015 (zie bijlage).

Men deelde haar mee dat stukken aan het dossier werden gevoegd op 05.02.2015 en het dossier werd overgemaakt naar Brussel.

Het is dan ook flagrant onredelijk van verwerende partij om nu te stellen dat er documenten zouden ontbreken... De documenten werden tot drie maal toe overgemaakt!

Bovendien is het voor verzoekster en haar partner niet duidelijk waarom de gemeente 20 dagen gewacht heeft, om een beslissing tot niet-inoverwegingname te nemen.

Men deelde de raadsman van verzoekster op 05/02/2015 reeds mee dat het dossier doorgestuurd werd naar Brussel!

Dat het dan ook een flagrante schending uitmaakt van het rechtszekerheidsbeginsel om de aanvraag van verzoekster zo onzorgvuldig te behandelen!

Vervolgens schendt deze beslissing het gelijkheidsbeginsel

Het gelijkheidsbeginsel houdt in dat een rechtsregel op gelijke wijze wordt toegepast op eenieder die in het toepassingsgebied ervan valt.

Verzoekster voldoet volledig aan de voorwaarden, zoals ze gesteld zijn in de voornoemde wetsartikelen. Zij en haar partner vormen een duurzame en stabiele relatie en zijn in het bezit van de nodige documenten.

Dat verzoekster niet begrijpt waarom de burgemeester en het college van schepenen de aanvraag weigert door te sturen naar de bevoegde diensten, terwijl de dossiers van andere vreemdelingen, onder dezelfde omstandigheden, wel werden doorgestuurd en ten gronde behandeld werden.

Bovendien schendt deze stelling eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld." (L.P Suetens, "Algemene beginselen van behoorlijk bestuur in de rechtspraak van de Raad van State", T.B.P. 1981.)

Verzoekster en haar echtgenoot dienden zich ruimschoots op voorhand aan om een aanvraag op basis van art 12 in te dienen.

Zij volgden de geijkte procedure en legden de nodige documenten voor.

Dat het kennelijk onredelijk is van de burgemeester en het college van schepenen om de aanvraag niet inoverweging te nemen.

Meer nog, men verklaart de aanvraag doorgestuurd te hebben naar Brussel en komt hier achteraf op terug!

Dit is flagrant onredelijk!

Ten slotte is deze beslissing een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."(Administratieve rechtsbibliotheek, "Beginnels van behoorlijk bestuur", Die Keure, 2006, p102)

Dat het totaal onredelijk is van verwerende partij om te stellen dat verzoekster geen bewijs van goed gedrag en zeden en een medisch attest heeft voorgelegd, wanneer uit de aanvraag zeer duidelijk blijkt dat deze gevoegd werden de raadsman van verzoekster dit tot drie maal toe overmaakte. Dit wordt ook erkend door de gemeente.

Het is duidelijk dat men het dossier van verzoekster niet grondig onderzocht heeft! Indien men rekening gehouden had met ALLE elementen en stukken, diende men het dossier door te sturen naar de bevoegde diensten.

Bovendien diende verwerende partij verzoekster eerst te horen, alvorens haar verblijfsrecht te beëindigen.

De Raad van State oordeelde in arrest nr. 230.257 van 19 februari 2015 dat verwerende partij verzoeker dient te horen alvorens het voorwaardelijk verblijfsrecht als familielid van een Unieburger te beëindigen.

Dat moet de betrokkene in staat stellen haar argumenten tegen de beëindiging van haar verblijfsrecht uiteen te zetten. Volgens de Raad van State biedt alleen een dergelijke uitnodiging de vreemdeling effectief de mogelijkheid om haar standpunt te doen gelden.

Dat de bestreden beslissingen dan ook vernietigd dienen te worden, aangezien verzoekster nooit gehoord is geweest!

DVZ dient het dossier grondig, individueel en zorgvuldig te onderzoeken!

Men faalt erin dit te doen!"

3.3.2 In de mate dat de verzoekende partij met haar verwijzing naar “*de motiveringsplicht*” doelt op de formele motiveringsplicht, dient erop gewezen te worden dat deze de administratieve overheid verplicht in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden opgenomen zijn. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht niet aannemelijk.

In de mate dat de verzoekende partij met haar verwijzing naar “*de motiveringsplicht*” doelt op de materiële motiveringsplicht, laat zij na om in haar verzoekschrift concreet aan te geven in welke zin deze verplichting in haar geval niet zou zijn nageleefd. Zij beperkt zich er immers toe te stellen dat zij zich niet kan verzoenen met de motivering van de (eerste) bestreden beslissing en gaat voor het overige slechts in op de drie andere in het middel aangevoerde schendingen. In deze mate is het eerste middel dan ook niet ontvankelijk. Onder ‘middel’ moet immers worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Met betrekking tot het rechtszekerheidsbeginsel wijst de Raad erop dat dit beginsel een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel is dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn, zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij in dit verband aan dat het onbegrijpelijk is dat de burgemeester haar aanvraag weigert door te sturen naar de bevoegde diensten in Brussel “*omwille van gebrek aan een document dat wel degelijk gevoegd werd*”. Onder verwijzing naar de inventaris van de stukken gevoegd bij de aanvraag van 15 december 2014, beweert zij op die datum zowel een uittreksel uit het strafregister als een medisch attest te hebben voorgelegd. Zij zou de betrokken documenten tot driemaal toe hebben overgemaakt en vervolgens melding hebben ontvangen “*dat stukken aan het dossier werden gevoegd op 05.02.2015 en het dossier werd overgemaakt naar Brussel*”. Het zou voor haar en haar partner bovendien niet duidelijk zijn waarom de gemeente twintig dagen gewacht heeft om de eerste bestreden beslissing te nemen. Zij besluit dat het dan ook een flagrante schending uitmaakt van het rechtszekerheidsbeginsel om haar aanvraag zo onzorgvuldig te behandelen.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier van de eerste verwerende partij blijkt dat de inventaris van de aanvraag van 15 december 2014 – in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij beweert in haar verzoekschrift en in tegenstelling tot hetgeen voorkomt op de in dit verzoekschrift weergegeven inventaris, waar sprake is van een stuk 10 – geen melding maakt van enig medisch attest. In de mate dat zij zou doelen op het in de aanvraag van 15 december 2014 (zoals deze voorkomt in de administratieve dossiers) als negende (en laatste) stuk genummerde “*Attest van De Voorzorg*” met betrekking tot de mogelijkheid tot inschrijving van de verzoekende partij als persoon ten laste van haar verzekerde echtgenoot, dient erop gewezen te worden dat uit artikel 12bis, § 2, eerste lid blijkt dat het medisch attest dat moet voorgelegd worden “*een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten*” betreft. Het blijkt niet dat zulk attest werd voorgelegd. Samen met de eerste verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad tevens vast dat het bij voormelde aanvraag gevoegde uittreksel uit het strafregister op naam van de partner van de verzoekende partij werd opgesteld, maar het blijkt niet dat zulk uittreksel op naam van de verzoekende partij werd voorgelegd. De vaststellingen gemaakt in de motivering van de eerste bestreden beslissing beantwoorden dan ook aan de gegevens die blijken uit het administratief dossier

van de eerste verwerende partij. Bovendien zet de verzoekende partij hoe dan ook niet uiteen op welke wijze op grond van dit betoog tot een schending van het rechtzekerheidsbeginsel zou kunnen besloten worden en van welke rechtsregels zij meent dat deze niet voorzienbaar en toegankelijk zouden zijn. Met betrekking tot de bij het verzoekschrift gevoegde e-mail van 5 februari 2015 van de stad Antwerpen aan de verzoekende partij waarin gesteld werd dat de aanvraag werd doorgestuurd naar de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij hoe dan ook geen rechten kan putten uit dergelijke mededeling, waarin geenszins wordt gesteld dat de aanvraag in overweging genomen werd. Bovendien blijkt uit het administratief dossier van de tweede verwerende partij dat de stad Antwerpen op 2 februari 2015 per elektronische post aan de Dienst Vreemdelingenzaken de *“documenten voor een aanvraag in het kader van artikel 10 en 12bis”* bezorgde, met daarbij de uitdrukkelijke melding: *“Strafregister betrokkene ontbreekt. 15ter zal worden opgemaakt”*. Waar de verzoekende partij stelt dat het voor haar en haar partner niet duidelijk is waarom de gemeente *“20 dagen gewacht heeft, om een beslissing tot niet-inoverwegingname te nemen”*, dient erop gewezen te worden dat artikel 26/1, § 1, derde lid van het vreemdelingenbesluit geenszins stelt dat de burgemeester onmiddellijk een bijlage 15ter dient te betekenen. Ook geeft de verzoekende partij niet aan op grond waarvan zij meent dat de burgemeester zou moeten motiveren waarom hij *“20 dagen gewacht heeft, om een beslissing tot niet-inoverwegingname te nemen”*.

Gelet op het bovenstaande maakt de verzoekende partij een schending van het rechtzekerheidsbeginsel niet aannemelijk.

Gelet op het bovenstaande dient tevens te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ook een schending van het gelijkheidsbeginsel niet aannemelijk maakt. Nu hoger gebleken is dat de burgemeester in overeenstemming met hetgeen blijkt uit zijn administratief dossier heeft vastgesteld dat de verzoekende partij niet alle vereiste documenten heeft overgemaakt, kan de verzoekende partij immers niet voorhouden dat zij voldoet aan de in de wet gestelde voorwaarden en dat *“de dossiers van andere vreemdelingen, onder dezelfde omstandigheden, wel werden doorgestuurd en ten gronde behandeld (...)”*.

Ook een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen. Indien de verzoekende partij nalaat het nodige te doen opdat haar aanvraag overeenkomstig artikel 26/1, § 1, 3° van het vreemdelingenbesluit in overweging zou kunnen worden genomen, kan zij niet voorhouden *“dat het kennelijk onredelijk is (...) om de aanvraag niet inoverweging te nemen”*.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dient erop gewezen te worden dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Waar de verzoekende partij in dit verband opwerpt dat het totaal onredelijk is van de (eerste) verwerende partij om te stellen dat zij geen bewijs van goed gedrag en zeden en een medisch attest heeft voorgelegd en dat, indien men rekening gehouden had met alle elementen en stukken, men het dossier diende door te sturen naar de bevoegde diensten, kan de Raad volstaan met een verwijzing naar wat hoger is uiteengezet. De verzoekende partij voert in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel eveneens aan dat *“de verwerende partij verzoekster eerst (diende) te horen, alvorens haar verblijfsrecht te beëindigen”*. Daargelaten het gegeven dat *in casu* geen einde werd gesteld aan enig verblijfsrecht, dient te worden benadrukt dat de verzoekende partij de kans had om in het kader van haar aanvraag van 15 december 2014 de vereiste toelichtingen te verstrekken en dat zij deze aanvraag met alle nodige gegevens en stukken kon onderbouwen. De verzoekende partij kan derhalve niet voorhouden dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om inlichtingen te verstrekken of stukken over te leggen. Het horen betekent in deze context niet dat verzoekende partij mondeling diende te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moet hebben gekregen om haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). De verzoekende partij had de mogelijkheid om haar stelling uiteen te zetten bij het indienen van haar aanvraag en om deze aanvraag met alle mogelijke nuttige, dan wel met het oog op inoverwegingneming vereiste elementen en bewijsstukken te staven. *In casu* heeft de verzoekende partij nagelaten alle voor inoverwegingneming van haar aanvraag vereiste documenten neer te leggen, en kan zij dus niet voorhouden niet te zijn gehoord in bovenvermelde zin.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht (met inbegrip van de hoorplicht) wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond.

3.4.1 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Dat bovendien verzoekster meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op grond van artikel 8 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissingen van verzoekster blijkt op geen enkele manier dat de gemeente (...), rekening heeft gehouden met het feit dat de partner van verzoekster, en haar twee minderjarige kinderen legaal verblijf hebben in België.

Dat verzoekster een bevel om het grondgebied, bijlage 13 mocht ontvangen.

Wat beoogt verwerende partij hiermee?

Dient verzoekster haar kinderen en partner achter te laten en terug te keren naar Ghana?!

Dit is onmogelijk! Minstens maakt dit een schending uit van art 8 van het EVRM!

Volgens rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van Mens is de verwijdering van een persoon uit het land waar zijn gezinsleden wonen, echter niet steeds te rijmen met de bescherming van een (bestaand) gezinsleven (zie G. MAES, “vreemdelingen zonder legaal verblijf met Belgische kinderen: uitzetting van onderdanen of beschermd gezinsleven als hefboom voor regelmatig verblijf”, T.Vreemd. 2005, 332). De feitelijke situatie van het gezin zal het voorwerp uitmaken van een concreet onderzoek en er zal rekening moeten gehouden worden met het proportionaliteitsprincipe (L.WALLEYN, “ recente rechtspraak over ouders van Belgische kinderen in onregelmatig verblijf”, T.Vreemd 2006,403).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende:

“Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet.”

*Artikel 8 van het EVRM luidt:
(...)*

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan ‘ipso jure’ ontstaan.

Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 van het EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een ‘pressing social need’.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat , individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Haar integratie, haar langdurig verblijf en het feit dat verzoekster nooit enige strafbare feiten heeft gepleegd, wegen zwaarder door.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt zij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient haar recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden!

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er in hoofde van verzoekster wel degelijk sprake is van hinderpalen die de terugkeer bemoeilijken!

Dat zij een duurzame en stabiele relatie onderhoudt en samen met haar partner en kinderen een effectieve gezinscel vormt.

Hoe kan hij een normaal en effectief gezinsleven onderhouden, als verzoekster terug dient te keren naar Ghana en de partner en kinderen van verzoekster achterblijven in België?!

Dat zij de zorg van haar kinderen op zich neemt en voor hen zorgt, terwijl haar partner werkt en zo in een inkomen voor hen voorziet.

Dat de beslissingen van de gemeente en de staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet redelijk te verantwoorden is met artikel 8 van het EVRM dat het recht op een privé en gezinsleven waarborgt.

Dat de afweging van de redenen niet op een grondige en evenwichtige wijze werden gedaan, meer nog zelfs in strijd met de Europese regelgeving.

Dat de Raad van State zich hier bovendien reeds over uitsprak in arrest nr. 2010.029 van 22.12.2010:

“Overwegende dat artikel 8 van het EVRM niet van openbare orde is doch als hogere norm boven de Vreemdelingenwet staat; dat de algemene stelling in het bestreden arrest dat een ‘rechtmatige’ toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissingen, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van art 8 van het EVRM moet worden getoetst; dat uit de overwegingen van het bestreden arrest niet blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is nagegaan of de verwerende partij in haar beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM heeft voldaan, met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partijen en hun zoon anderzijds; dat het niet volstaat daartoe te stellen dat de verzoekende partijen zich door hun zoon kunnen laten vergezellen en dat noch de formele motiveringsplicht noch artikel 8 van het EVRM een nadere motiveringsplicht omvatten; dat de verwijzing naar de mogelijkheid om zich door de zoon te laten vergezellen immers geen onderzoek naar de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven door een verwijdering aantoont; dat het tweede middel in die mate gegrond is.”

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden, aangezien verwerende partij geen enkele afweging heeft gemaakt mbt het gezinsleven van verzoekster!

Het is voor dit gezin zeer moeilijk, quasi onmogelijk om in Ghana een gezinsleven te hebben!

Dat DVZ het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door hier geen rekening mee te houden in de bestreden beslissingen.

DVZ dient rekening te houden met ALLE aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen!

Bovendien is het voor verzoekster niet duidelijk WAAROM hier geen rekening mee is gehouden in de bestreden beslissingen? Dat dit een schending uitmaakt van de motiveringsplicht.

Dat uit het voorgaande zeer duidelijk blijkt dat een eventuele terugkeer of een terugbrenging een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM!

Dit gezin mag niet uit elkaar gehaald worden!"

3.4.2 Er dient te worden opgemerkt dat bovenstaand betoog – in de mate dat het zinspeelt op de eventualiteit dat de verzoekende partij zou worden verplicht om naar haar land van herkomst terug te keren en in de mate dat het uitdrukkelijk verwijst naar het bevel om het grondgebied te verlaten – tegen de tweede bestreden beslissing lijkt te zijn gericht. De Raad brengt in herinnering dat hoger reeds werd vastgesteld dat voormelde beslissing dient te worden vernietigd en dat de overige schendingen die tegen deze beslissing worden aangevoerd daarom geen verder onderzoek behoeven. Aangezien de verzoekende partij evenwel op meerdere plaatsen verwijst naar “*de (bestreden) beslissingen*”, wordt het middel geacht eveneens tegen de eerste bestreden beslissing te zijn gericht en dient het in die mate alsnog te worden beantwoord.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad wijst erop dat de eerste bestreden beslissing blijkens haar uitdrukkelijke motivering inhoudt dat de aanvraag voor een toelating tot verblijf niet in overweging wordt genomen en niet wordt doorgegeven aan “*de Minister of zijn gemachtigde*”, omdat de verzoekende partij niet alle door de vreemdelingenwet ter staving van de aanvraag vereiste documenten heeft overgelegd. Deze beslissing staat er aldus aan in de weg dat de gemeente in de gelegenheid wordt gesteld om zich, overeenkomstig artikel 12*bis*, § 4, eerste lid van de vreemdelingenwet, bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde te vergewissen van de ontvankelijkheid van de aanvraag, laat staan dat er een gegrondheidsonderzoek zou kunnen plaatsvinden. In deze fase van de behandeling van de aanvraag moest door de gemeente slechts worden nagegaan of de aanvraag vergezeld ging van alle wettelijk vereiste documenten, en was een inhoudelijke toetsing van de aanvraag in het kader van het ontvankelijkheids- of gegrondheidsonderzoek – toetsing die overigens overeenkomstig voormeld artikel 12*bis*, § 4, eerste lid en artikel 26/1, §§ 2 en 4 van het vreemdelingenbesluit niet toekomt aan de burgemeester, maar wel aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde – aan artikel 8 van het EVRM dus niet aan de orde. Opdat de staatssecretaris of zijn gemachtigde aldus in de gelegenheid zou zijn om deze toetsing door te voeren, moet de verzoekende partij eerst het nodige doen met het oog op de inoverwegingneming van de aanvraag. De verzoekende partij kan de burgemeester niet verwijten haar recht op eerbiediging van haar privé- of gezinsleven te hebben geschonden wanneer zij nalaat datgene te doen wat nodig is opdat een beoordeling van haar privé- en gezinsbelangen in de zin van voormeld artikel 8 überhaupt kan plaatsvinden. Er dient daarom te worden vastgesteld dat de verzoekende partij een toetsing aan voormeld artikel 8 door haar eigen nalatigheid heeft verhinderd, zodat een schending van dit artikel dan ook niet kan worden aangenomen. Bijkomend kan er nog op gewezen worden dat de eerste bestreden beslissing niet belet dat de verzoekende partij alsnog wordt toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk als echtgenote van een derdelander met verblijfsrecht in België van zodra zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet voorziene (verblijfs)voorwaarden.

Het tweede middel is ongegrond.

3.5.1 In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

De Raad verwijst naar het onder punt 3.1.1 weergegeven citaat betreffende de uiteenzetting van het derde middel.

3.5.2 Met betrekking tot de vermeende schending van het Kinderrechtenverdrag merkt de Raad op dat vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de bepalingen van dit verdrag, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 9 mei 2012, nr. 8455 (c); RvS 30 maart 2005, nr. 142.729; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). In deze zin kan de verzoekende partij de rechtstreekse schending van bepalingen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren.

In de mate dat de verzoekende partij met haar betoog aangaande voormeld artikel 74/13 zowel de eerste als de tweede bestreden beslissing viseert, dient samen met de eerste verwerende partij in haar nota met opmerkingen te worden vastgesteld dat de schending van dit artikel niet dienstig kan worden opgeworpen met betrekking tot de eerste bestreden beslissing, die immers geen 'beslissing tot verwijdering' is in de zin van dit artikel en zoals gedefinieerd in artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet.

Het derde middel is, in de mate dat het tegen de eerste bestreden beslissing is gericht, ongegrond.

3.6 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden en heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, met betrekking tot de eerste bestreden beslissing samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen, en is deze vordering met betrekking tot de tweede bestreden beslissing zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de eerste verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 maart 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is in deze mate zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE